

Arrest

nr. 335 112 van 29 november 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. DECROOOCK loco advocaat S. COOLEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een Pasjtoense soenniet, afkomstig van het district Dar-i-Noor (provincie Nangarhar), dorp Qala Shahi. U woonde er tot uw vlucht met uw ouders, broers en zussen. U bent de oudste van de kinderen van het gezin. Uw vader raakte vermist ten tijde van de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Tegenwoordig woont uw moeder, samen met haar kinderen, bij een maternale oom in Qala Shahi.

*Verschillende van uw familieleden verblijven momenteel in België: de echtgenoot van uw paternale tante S.S. (O.V. *), en twee neven: M. I. (O.V. *) en S. U. R. S. (O.V. *). S. kreeg in België de vluchtelingenstatus en op 20 november 2013 werd deze beslissing hem betekend. In 2023 werden de verzoeken om internationale bescherming van uw neven afgewezen.*

U verklaart dat uw vader jarenlang voor de Afghaanse Nationale Politie (ANP) gewerkt heeft; u was nog erg jong toen hij er zijn carrière begon. Toen u één jaar oud was (2004) en in 2018 raakte uw vader betrokken bij ernstige incidenten met talibs. Hij zou daarom later nog telefonisch bedreigd zijn. Hij werkte in de periode die voorafging aan de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, op zijn kantoor in Jalalabad, maar tijdens uw laatste contact met hem was hij in Ganikhel. Zowat één maand voor de val van het regime kwam hij de laatste keer naar huis. U zou hem nadien niet meer zien.

U situeert het begin van uw problemen bij de machtsovername van de taliban op 15 augustus 2021. Eén dag later kreeg uw gezin thuis bezoek van vier talibs. Ze vroegen waar uw vader was. U antwoordde hen dat hij niet thuis was en daarop gingen de talibs onverrichterzake weg. Het bezoek duurde amper tien minuten. Twee dagen later kwamen de talibs terug; ze waren nu met zes. Eén van hen was een commandant, zo lieten dorpelingen nadien uitschijnen. De talibs klopten aan en uw broer S. en uw moeder openden de deur. U verstopte zich in huis. De talibs informeerden eerst naar uw vader en vervolgens naar u. Omdat hen gezegd werd dat jullie er niet waren, dropen de talibs opnieuw af. Nadat de bezoekers weggingen, contacteerde uw moeder meteen uw oom. Zij oordeelden dat de situatie te gevaarlijk voor u werd en daarom werd meteen uw vlucht georganiseerd. U ging naar Nimroz, waar u nog één nacht doorbracht. De volgende ochtend verliet u het land.

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk kwam u naar België. Op 8 augustus 2022 kwam u in België aan. De volgende dag, op 9 augustus 2022, diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties.

Drie à vier maanden na uw vertrek – uw moeder woonde toen al in bij uw maternale oom – zou er nog een huiszoeking in de woonst van uw oom hebben plaatsgevonden. De taliban zouden ook nog naar u geïnformeerd hebben.

U geeft aan dat u bij terugkeer naar uw herkomstland de taliban vreest omdat u de (oudste) zoon bent van een medewerker van de voormalige veiligheidsdiensten. Uw vader is spoorloos en daarom zouden de taliban u, als pasmunt, willen vatten.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: een aantal foto's van uw vader op of tijdens zijn werk voor de politie (origineel), een certificaat waarmee hem verlof werd toegestaan (origineel), een attest waarin verwondingen van uw vader geattesteerd zijn (origineel), foto's van uw gewonde vader (origineel), een foto van uw vader tijdens een plechtigheid in Egypte (origineel), een biometrische identiteitskaart op naam van uw vader (kopie), foto's waarop u met uw vader bent afgebeeld (origineel), een politiebadge (kopie) en een bankkaart van uw vader (kopie), uw taskara (kopie) en ten slotte een bundel met certificaten, die eveneens betrekking hebben op het werk van uw vader (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen;

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij (Federale Overheidsdienst Justitie, ref.6/MIN/2022/94381, dd.28.08.2022), in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum, in casu 31.08.2005. Bijgevolg werd uw geboortedatum bijgesteld naar 01.01.2003. Bij het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u met het resultaat van de medische test geconfronteerd (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud 1, dd.06.09.2023, p.2). U herhaalt dat u bij aankomst in België minderjarig was (CGVS 1, p.2) en voorts beweert u dat u uw werkelijke leeftijd aanvankelijk niet kende en deze daarom bij uw moeder navroeg. U besluit dat u de (hier geldende) regels moet aanvaarden (CGVS 1, p.2), waarmee u, zij het weifelend, het

resultaat van de medische tests aanvaardt. Niettemin blijft de vaststelling overeind dat u bewust de asielinstanties essentiële informatie over uw identiteit, meer bepaald uw leeftijd, trachtte te verheimelijken. Dergelijke vaststelling werpt reeds een smet op uw algehele oprechtheid.

Uit uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties (vragenlijst CGVS, dd.04.01.2023, vraag 3.5.; notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, dd.06.09.2023, p.7, 14 en 16) blijkt dat u vervolging door de taliban vreest omdat uw vader (geruime tijd) voor de Afghaanse veiligheidsdiensten, meer bepaald de nationale politie, werkte. Sinds de val van het voormalige bewind is uw vader spoorloos en zouden de taliban het op u gemunt hebben.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader in het verleden telefonische bedreigingen ontving van de taliban en ten tijde van de val van het voormalige bewind (in augustus 2021) vermist raakte (CGVS 1, p.4, 14). U slaagt er niet in om deze gebeurtenissen aannemelijk te maken omdat uw verklaringen hierover vaag en onwaarschijnlijk waren.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u (CGVS 1, p.14) dat uw vader altijd telefonisch werd bedreigd omwille van een incident waarbij hij gewond raakte toen u nog maar één of twee jaar oud was. Bij het tweede onderhoud werd u daarom de vraag gesteld wanneer de (telefonische) bedreigingen begonnen waren (CGVS 2, p.5). Toen de vraag u voor de derde keer werd gesteld, repliceerde u (CGVS 2, p.5) dat hij zo'n zes maanden voor de val van het regime (in augustus 2021) bedreigd werd en u voegt eraan toe niet te weten of hij voordien ook al bedreigd werd, wat al haaks staat op uw verklaringen tijdens het eerste onderhoud, waarin u zei dat het "altijd" gebeurde. U weet niks over de mensen die uw vader toen bedreigden – ze eisten gegevens van uw vader; hij werkte toen voor de biometrische dienst van de politie (CGVS 2, p.5). U weet niet of hij door dezelfde personen gebeld werd en evenmin welke gegevens ze van uw vader wilden verkrijgen (CGVS 2, p.5). U weet niet of uw vader een deadline opgelegd kreeg en of hij met de dood bedreigd werd (CGVS 2, p.6). U situeert de telefoontjes dus zo'n vijf à zes maanden voor de machtsovername door de taliban, maar op de vraag wanneer de bedreigingen stopten, geeft u aan dit niet te weten (CGVS 2, p.6). Met dergelijke bijzonder vage verklaringen slaagt u er niet in deze telefoontjes aannemelijk te maken. Later werd u nogmaals gevraagd op welke momenten uw vader bedreigd werd omwille van zijn werk voor de politie. U antwoordt dat het de eerste keer gebeurde toen hij beschoten werd (toen u nog zeer jong was, zie infra) en de tweede keer vijf à zes maanden voor de machtsovername in 2021 (CGVS 2, p.7) en u voegt eraan toe dat u niet weet of het tussenin ook is gebeurd. Aangezien u het incident, waarbij uw vader geraakt werd bij een gevecht toen u nog zeer jong was, meermaals verbond aan het uiteindelijke lot van uw vader, werd u gevraagd of er destijds ook talibs gesneuveld zijn, maar u geeft aan daar niks over te weten (CGVS 2, p.7). Evenmin weet u tegen welke talibancommandant(en) uw vader toen aan het strijden was (CGVS 2, p.7). Welke talibancommandant(en) later of nu nog achter uw vader zouden aanzitten, weet u ook niet (CGVS 2, p.8). Welnu, dergelijke verklaringen bevestigen uw gebrek aan geloofwaardigheid. Van u mocht immers verwacht worden dat u meer informatie kon geven over de problemen van uw vader, aangezien u voorhield dat de eerdere problemen van uw vader leidden tot uw eigen problemen met uw vrees voor de taliban. Weliswaar was u nog zeer jong toen uw vader voor het eerst zwaar in aanvaring met de taliban zou gekomen zijn, maar niettemin mocht van u verwacht worden dat u op latere leeftijd en zeker ten tijde van uw vlucht meer informatie over de eventuele problemen van uw vader zou vergaren, quod non. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij zich zo goed als mogelijk informeert over de kernelementen van zijn relaas. U kon zich zelfs vanuit België verder informeren omtrent deze gebeurtenissen aangezien u nog contact onderhoudt met uw familieleden in Afghanistan (CGVS 1, p. 4; CGVS 2, p. 2).

Uit het voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader voor de machtsovername door de taliban enige persoonlijke problemen ondervond met de taliban.

U maakte evenmin aannemelijk dat uw vader rond de machtsovername door de taliban spoorloos verdween en u sindsdien niets meer van hem heeft vernomen. Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u (CGVS 1, p.12) dat u na het tweede bezoek van de taliban aan uw woonst (zie infra), nog één keer naar uw vader telefoneerde, maar u deed het niet meer nadat u uw ouderlijk huis verlaten hebt. Vervolgens verklaarde u (CGVS 1, p.12) dat uw moeder nog vaak probeerde om meer te vernemen over (het lot van) uw vader, maar u concretiseert dit nadien niet meer. Eveneens tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, verklaarde u (CGVS 1, p.16) dat u het telefoonnummer van uw vader niet meer hebt en u voegt er nog aan toe dat uw vader

verdwenen is en zijn telefoon bijgevolg ook (CGVS 1, p.17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of uw oom recentelijk nog pogingen ondernam om meer te vernemen over het lot van uw vader, waarop u repliceerde (CGVS 2, p.9) dat dit niet het geval is. Uw oom vernam na de val wel dat er bij Farm Agha een aantal lijken waren gevonden en hij ging er kijken om zich ervan te vergewissen of uw vader één van de doden was, maar dat was niet het geval (CGVS 2, p.9). Uw oom zou nog wel andere dingen geprobeerd hebben, maar wanneer u gevraagd werd om dit te concretiseren, beweerde u (CGVS 2, p.9) dat uw oom u niks anders verteld heeft. Welnu, de door u beweerde verdwijning van uw vader was een ingrijpende gebeurtenis voor uw gezin en uzelf; door de verdwijning van uw vader zouden de taliban u, als oudste zoon van een lid van de ANSF, voortaan viseren en uw moeder en oom beslisten daarom zelfs dat u uw herkomstland inderhaast moest ontvluchten. U moest noodgedwongen en halsoverkop uw moeder en andere gezinsleden achterlaten. Derhalve kon verwacht worden dat u en/of uw familieleden redelijke en herhaalde inspanningen zouden doen om meer te vernemen over het lot van uw vader, hetgeen echter allerminst blijkt uit uw verklaringen. De vaststelling dat u en uw familie klaarblijkelijk weinig inspanningen deden om te achterhalen wat er met uw vader gebeurd is, is weinig aannemelijk. Aldus ontstaat het vermoeden dat u informatie over uw vader en diens actuele verblijfplaats tracht te verheimelijken omdat deze informatie niet strookt met uw overige verklaringen. Concreet acht het CGVS de kans reëel dat uw vader niet spoorloos verdween, zoals u nochtans beweert, maar zich actueel nog in Afghanistan (bij uw gezinsleden) bevindt, wat in zeer belangrijke mate afbreuk doet aan de ernst van zijn actuele problemen en bijgevolg zeker de uwe.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen, de verdwijning en het lot van uw vader, toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen of de eventuele problemen van uw overige familieleden, overtuigen uw verklaringen bovendien niet en slaagt u er niet in deze problemen aannemelijk te maken.

U maakt gewag van twee bezoeken door de taliban bij uw ouderlijk huis, de eerste één dag na de machtsvername door de taliban, de tweede twee dagen na het eerste bezoek (CGVS 2, p.10). Bij het tweede bezoek zou, blijkens berichten van dorpelingen, een talibancommandant aanwezig geweest zijn. U weet echter niet wie de commandant in kwestie was, uw oom wist het niet en u weet niet of hij nadien nog naar (de identiteit van) de betrokkene geïnformeerd heeft (CGVS 1, p.13). Welnu, dergelijke onwetendheid doet niet enkel afbreuk aan uw geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van uw verklaarde vrees. Van u mocht immers verwacht worden dat u de naam van een dergelijk persoon in uw relaas zou kennen, aangezien hij mogelijk een belangrijke rol speelt in uw vervolgingsproblematiek.

De twee bezoeken van de taliban zijn daarenboven ook weinig plausibel, gelet op de door u geschetste werkwijze van de belagers. Zo is het al opmerkelijk te noemen dat bij het eerste bezoek geenszins naar u geïnformeerd werd; er werd naar uw vader gevraagd (CGVS 1, p.7, 10 en 11) en er werd weliswaar aan u gevraagd of u zijn zoon was, maar u noemde uw eigen naam niet en deze werd u ook niet gevraagd (CGVS 1, p.11). Het is dan wel zeer opmerkelijk dat de taliban twee dagen later met een nog grotere delegatie opdaagden (zes in plaats van vier personen), waarbij weliswaar eerst opnieuw naar uw vader geïnformeerd werd maar dan ook wél expliciet naar u (CGVS 1, p.13), en dat zij vervolgens, na het negatieve antwoord van uw moeder en broer (CGVS 1, p.13), wederom onverrichterzake weggingen zonder de woonst aan een zelfs maar oppervlakkige controle te onderwerpen (CGVS 1, p.13). Deze bijzonder weinig daadkrachtige handelswijze is op zijn minst zeer opmerkelijk, temeer omdat de bezoekers zelfs hun sterk vermoeden uitten dat u zich wel degelijk in de woning bevond (CGVS 1, p.14) en zij vergezeld werden door een commandant. Dergelijke verklaringen zijn weinig plausibel en bevestigen uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Bevestiging in uw gebrek aan geloofwaardigheid werd, niet in het minst, vastgesteld in uw verklaringen over de voortgang van uw beweerde problemen. Ook hier bleek u zeer onwetend en gaf u blijk van een gebrek aan redelijke interesse voor de evolutie van uw problemen.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of uw oom informeerde of er nog talibs naar u of uw vader zijn gaan zoeken in uw ouderlijke woonst (CGVS 1, p.15), waarop u verklaarde dat taliban nadien nog bij dorpelingen navraag naar u deden, waarbij zij beweerden dat er in uw ouderlijke woonst nog wapens opgeslagen waren. Gevraagd of er enige aanwijzing is dat talibs nadien nog uw ouderlijk huis zijn gaan doorzoeken, zegt u eerst neen om vervolgens aan te geven dat u het niet weet (CGVS 1, p.15). Drie à vier

maanden na de val van het voormalige regime zou wel het huis van uw oom doorzocht zijn (CGVS 1, p.15), maar zowel tijdens uw eerste (CGVS 1, p.15) als tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.8) beweerde u er niks over te weten: u weet alleen dat het huis doorzocht werd, maar u weet niet hoeveel personen daarbij betrokken waren en evenmin of ze namens een bepaalde talibancommandant zijn gekomen (CGVS 2, p.8). In dat verband beweert u ook dat uw oom u niks vertelde en dat hij meteen van onderwerp verandert als u er over wil praten en u ook uw moeder wil niet veel kwijt (CGVS 2, p.8). Uw moeder zou dat doen omdat ze u niet wil verontrusten of triest wil maken (CGVS 2, p.8). Op de daaropvolgende vraag of er momenteel nog altijd naar u geïnformeerd wordt in het dorp, verklaarde u er de laatste tijd niks over gehoord te hebben van uw moeder; vroeger zou dat wel gebeurd zijn, meer bepaald voor het laatst toen u nog in Turkije was (CGVS 2, p.9). Het ging onder andere over de kinderen van S. (CGVS 2, p.9). Er werd u naderhand nogmaals gevraagd of uw oom of, in voorkomend geval, nog iemand anders heeft uitgezocht of u nog gezocht wordt, maar ook op deze vraag geeft u aan dit niet te weten (CGVS 2, p.9). Uw oom heeft ook niet meer nagegaan welke commandant(en) achter de (eerder aangehaalde) bezoeken door de taliban zat(en) (CGVS 2, p.10). Wat dorpelingen, van wie er inmiddels veel voor de (nieuwe) overheid zouden actief zijn, momenteel van u willen, weet u niet (CGVS 2, p.10). Welnu, op basis van het voorgaande moet geconcludeerd worden dat u over weinig concrete informatie beschikt waaruit kan afgeleid worden dat u momenteel nog het voorwerp van vervolging uitmaakt. Uit uw verklaringen blijkt een onaannemelijke mate van onwetendheid en u geeft ook hier blijk van een gebrek aan interesse die onmogelijk in overeenstemming te brengen is met de aanwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging. Dat uw familieleden u niet willen verontrusten kan deze onwetendheid niet verschonen aangezien niet kan worden ingezien waarom u zich minder zorgen zou maken door slechts fragmentair op de hoogte te zijn, integendeel. Daarenboven gaf u verschillende keren aan dat u zelf niet om meer informatie vroeg (CGVS 2, p. 8) terwijl dit van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verondersteld. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u overlegde documenten werpen geen ander licht op deze beoordeling. U legt, naast enkele kopieën, een groot aantal originele documenten over om het werk van uw vader te staven, waardoor u het professionele verleden van uw vader, in tegenstelling tot uw vervolgingsproblematiek, wél aannemelijk wist te maken. Het gaat om foto's (document 1, 5 en 11), een certificaat van verlof (document 2), een medisch attest (document 3), foto's waarop uw vader gehospitaliseerd is omwille van verwondingen aan zijn been (document 4), een badge (document 8), een bankkaart (document 9). Verder legt u een kopie van uw taskara (document 10) en de biometrische identiteitskaart van uw vader (document 6) neer, met daarin gegevens over jullie identiteit. U legt enkele foto's neer waarop u samen met uw vader bent afgebeeld (document 7), waarmee u uw familieband aannemelijk maakt. Wat document 4 betreft, kan nog worden opgemerkt dat uit de betreffende foto's niet kan afgeleid worden wanneer, hoe en in welke omstandigheden uw vader gewond raakte aan zijn been. De neergelegde documenten werpen geen ander licht op de eindbeoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Voor de volledigheid kan nog aangestipt worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Tot slot, wat betreft het feit dat de echtgenoot van uw paternale tante, S. S., in 2013 de status van vluchteling werd toegekend, dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. U bent hierin niet geslaagd.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Bij het verzoekschrift worden, volgens de inventaris, de volgende stukken gevoegd:

- “3. *De Morgen*, *Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit*, 16 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/machtsovernamecompleet-taliban-roepen-islamitisch-emiraat-vanafghanist-an-uit~b60690af/>;
4. *The Journal*, *Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents*, 20 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.thejournal.ie/protesters-ventdefiance-against-taliban-amid-uncertainty-inafghanistan-5527292-Aug2021/>;
5. UNHCR, *Position on Returns to Afghanistan*, 17 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>;
6. UNHCR, *Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, te consulteren op Refworld | UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* ;
7. VRT NWS, *“Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk”*, NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen, 10 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/10/burgeroorlogin-afghanistan-is-nu-onvermijdelijk-navo-en-vs-v/>;
8. VRT NWS, *“Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170”*, 27 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/26/vsroepen-mensen-aan-poorten-luchthaven-kaboel-op-omweg-te-gaan/>;
9. RTBF, *Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al Qaida face aux talibans*, 26 augustus 2021, te consulteren op: https://www.rtf.be/info/monde/detail_afghanistan-quel-risque-terroriste-representent-l-etatislamique-et-al-qaida-face-aux-talibans?id=10830090;
10. RVV n° 270 813 van 31 maart 2022;
11. G. Verluyten en H. El Hajji, *‘Rudi Vranckx: “1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten”*’, VRT NWS, 29 november 2021 te consulteren op BEKIJK - *Rudi Vranckx: “1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten”* | VRT NWS: nieuws;
12. UNHCR, *‘UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan’s needs’*, 17 maart 2022, te consulteren op UNHCR - *UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan’s needs*;
13. S. Van Poucke, *‘VN trekt aan alarmbel over Afghanistan’*, VRT NEWS, 31 maart 2022, te consulteren op VN *trekt aan alarmbel over Afghanistan: “Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit”* | VRT NWS: nieuws;
14. I. Loy, *‘Afghanistan’s crises by the numbers’*, *The New Humanitarian*, 15 februari 2022, te consulteren op *The New Humanitarian* | *Hunger, inflation, migration: Afghanistan’s crises, by the numbers*;
15. *De Morgen*, *‘Taliban heerst sinds een jaar weer over Afghanistan’*, 15 augustus 2022, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/snelnieuws/taliban-heerst-sinds-een-jaarweer-over-afghanistan~bd036387/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>;
16. Amnesty International, *‘One year of the Taliban’s broken promises, draconian restrictions and violence’*, geconsulteerd op 25 augustus 2022, te consulteren op: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/08/afghanistan-one-year-of-the-talibans-broken-promises-draconian-restrictions-and-violence/>;
17. Atalayar, *“Daesh strikes again in Afghanistan: New attack on Shiite mosque leaves at least 12 dead”*, 22 april 2022, te consulteren op <https://atalayar.com/en/content/daesh-strikes-again-afghanistan>;
18. *Daily Sabah*, *‘8 killed, 18 injured after blast hits Shiite gathering in Kabul’*, 5 augustus 2022, te consulteren op <https://www.dailysabah.com/world/asia-pacific/8-killed-18-injured-after-blasthits-shiite-gathering-in-kabul>;
19. VRT news, *‘Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsovername: “Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen”*’, te consulteren op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/08/21/rudi-vranckx-in-afghanistan-een-jaar-na-demachtsovername/>.”

2.2. Op 14 juli 2025 heeft verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt, waarmee hij de volgende stukken ter kennis brengt van de Raad:

20. Human Rights Watch, "Afghanistan: events of 2023, world report 2024", 3 november 2023, te consulteren op <https://www.hrw.org/world-report/2024/country-chapters/afghanistan>;
21. United Nations, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 1 december 2023, te consulteren op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_the_situation_in_afghanstian_december_2023.pdf;
22. ACLED, "Two years of repression: mapping Taliban violence targeting civilians in Afghanistan", 11 augustus 2023, te consulteren op <https://acleddata.com/2023/08/11/two-years-of-repression-mapping-taliban-violencetargeting-civilians-in-afghanistan/>;
23. UNHCR, "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)", februari 2023, te consulteren op <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2023/en/124216>;
24. Reuters, "Pakistani airstrikes on Afghanistan kill 46 people, Taliban official says", 25 december 2024, te consulteren op <https://www.reuters.com/world/asiapacific/least-46-killed-pakistanibombardment-afghanistan-afghan-talibanspokeperson-2024-12-25/>;
25. Human Rights Watch, "Afghanistan: events of 2024, world report 2025", 25 september 2024, te consulteren op <https://www.hrw.org/world-report/2025/countrychapters/afghanistan#1cf011>;
26. Global Issues, "Afghanistan's humanitarian crisis expected to worsen in 2025", 4 februari 2025, te consulteren op <https://www.globalissues.org/news/2025/02/04/38985>;
27. SIDA, "Humanitarian Crisis Analysis 2024 Afghanistan", 31 maart 2024, te consulteren op <https://cdn.sida.se/app/uploads/2024/04/22142941/Afghanistan-HCA-2024.pdf>;
28. OCHA, "Afghanistan Humanitarian Needs and Response Plan", December 2024, te consulteren op <https://www.unocha.org/attachments/f27aee21-5770-46a5-9706-fa3a0f92f945/AfghanistanHumanitarian-Needs-and-Response-Plan-2025.pdf>;
29. United Nations, "UN expert warns of intensifying human rights crisis as repression deepens in Afghanistan", 27 februari 2025, te consulteren op <https://www.ohchr.org/en/pressreleases/2025/02/un-expert-warns-intensifying-human-rights-crisis-repression-deepens>;
30. DW, "How 'safe' is Afghanistan under the Taliban?", 11 juni 2025, te consulteren op <https://www.dw.com/en/how-safe-is-afghanistan-under-the-taliban/a-72871878>;
31. arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voor arbeiders;
32. attest van tewerkstelling;
33. bewijzen volgen Nederlandse lessen;
34. getuigenissen kennissen / collega's flexi – job markt;
35. dreigbrief taliban (met beëdigde vertaling in het Nederlands)".

2.3. Op 15 juli 2025 heeft de verwerende partij, overeenkomstig dezelfde bepaling, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan -Country Focus, november 2024
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste en tweede middel de schending aan van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefde die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Voorafgaande opmerking

Waar verzoeker een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aankaart, wijst de Raad op hetgeen dat volgt.

Vooreerst heeft de verwerende partij bij aanvullende nota de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die door beide partijen werden aangereikt. Zijn beschermingsverzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in zijn land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit

bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

Verzoeker vreest vervolging door de taliban omdat zijn vader heeft gewerkt voor de Afghaanse Nationale Politie.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat, door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen, de verdwijning en het lot van zijn vader, verzoeker de problematische situatie waarin die zich zou bevinden, niet aantoont.

Zij heeft daarbij onder meer vastgesteld (i) dat verzoeker nu eens verklaarde dat zijn vader altijd al telefonisch werd bedreigd omwille van een incident toen verzoeker nog maar één of twee jaar oud was, en dan weer dat hij zo'n zes maanden voor de val van het regime werd bedreigd en er geen weet van had of hij voordien ook al werd bedreigd en (ii) dat de vage verklaringen over de bedreigingen van zijn vader door de taliban -en die uiteindelijk hebben geleid tot verzoekers eigen problemen- niet compatibel zijn met het feit dat van hem kan worden verwacht dat hij zich zo goed als mogelijk informeert over de kernelementen van zijn relaas.

Verzoeker stelt daar tegenover wat volgt:

"Wat betreft z'n vluchtmotief, zijnde de bedreigingen door de taliban voortvloeiend uit de tewerkstelling van z'n vader, aanhoudt verzoeker z'n verklaringen. Echter stelt verweerster, in de bestreden beslissing, dat verzoeker de feiten, m.n. dat z'n vader in het verleden telefonische bedreigingen ontving en ten tijde van de val van het voormalige bewind, in augustus 2021, vermist raakte, niet aannemelijk maakt door vage en onwaarschijnlijke verklaringen, quod non.

Zo verwijst verweerster in eerste instantie naar zagezegde tegenstrijdige verklaringen in de verschillende interviews. Verzoeker benadrukt dienaangaande dat er géén foute verklaringen werden afgelegd maar dat alle verklaringen in dezelfde lijn liggen. Verzoeker verduidelijkt: de bedreigingen t.a.v. z'n vader startten toen verzoeker ongeveer 2 jaar was. Dit betroffen mondelinge dreigementen, maar 6 maanden vóór de val waren er ook telefonische bedreigingen. De bedreigingen t.a.v. de vader van verzoeker waren er dus 'altijd' waardoor de vader van verzoeker blijvend geïsoleerd / bedreigd werd. Verzoeker wil daar nog aan toevoegen dat hij tweemaal door verweerster werd verhoord. Tijdens beide interviews werden er voortdurend op verzoeker vragen afgevuurd, die verzoeker naar best vermogen heeft proberen te beantwoorden. Er werden verzoeker verschillende malen dezelfde vragen gesteld, doch op een verschillende manier zodat het niet uitgesloten is dat verzoeker bij bepaalde vragen "fouten" heeft gemaakt. Dit is evenwel menselijk én kan niet onmiddellijk gekoppeld worden aan een ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Nét zoals het incident waarbij de vader van verzoeker beschoten werd, heeft de vader van verzoeker, eveneens, de verschillende bedreigingen niet in detail met verzoeker besproken. De laatste telefonische bedreiging situeert verzoeker toen z'n vader aan het werk was in het checkpoint, maar verzoeker kan daar jammer genoeg niets meer over vertellen. Wél weet verzoeker dat z'n vader destijds tweemaal gewond is geraakt omwille van de incidenten met de talibs. Een eerste keer was in 2004, toen verzoeker ongeveer 1 à 2 jaar was, én de tweede keer was in 2018. Deze incidenten gebeurden reeds lange tijd geleden, zodat het meer dan logisch is dat verzoeker hier slechts beperkte verklaringen over kan afleggen. Bovendien was verzoeker, op het moment van deze incidenten, uiterst jong. De verklaringen van verzoeker dienen bijgevolg in z'n context beoordeeld te worden."

Verzoeker overtuigt niet. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij te allen tijde coherente verklaringen kan afleggen over de kernelementen van het vluchtrelaas. Dat bepaalde vragen tijdens verschillende gehoren op een andere manier zouden zijn gesteld, doet daaraan geen afbreuk voor zover de vragen niet als misleidend zouden kunnen worden ervaren. Verzoeker toont niet aan dat dit het geval is, en het blijkt ook niet uit de notities van de verschillende onderhouden. Verder kan hij niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de verklaringen betreffende zijn vader in dezelfde lijn liggen. Immers, de verwerende partij stelde terecht vast dat verzoeker, toen hem werd gevraagd wanneer de bedreigingen begonnen, verklaard dat dat ongeveer zes maanden voor de val van het regime was en dat hij niet wist of hij voordien ook al werd bedreigd. Dit is manifest in strijd met zijn eerdere verklaringen dat zijn vader altijd telefonisch werd bedreigd omwille van een incident toen verzoeker één of twee jaar oud was. Verzoekers argument dat dat destijds ging over mondelinge bedreigingen, en in de periode voor de machtswissel het telefonische bedreigingen betrof, doet daaraan

geen afbreuk. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde verzoeker onmiskenbaar dat zijn vader ook in het verleden altijd telefonisch werd bedreigd (NPO 1, p 14).

Met betrekking tot het gebrek aan informatie dat verzoeker etaleerde over de bedreigingen van zijn vader, de aanleiding daartoe en de protagonisten in dat relaas, betwist verzoeker dit niet maar stelt hij dat zijn vader dit nooit met hem in detail heeft besproken en dat de incidenten waarbij zijn vader gewond geraakte dateren van 2004 en 2018, reeds lang geleden dus, zodat het logisch is dat hij hierover slechts beperkte verklaringen kon afleggen, en er dus rekening moet worden gehouden met het feit dat hij toen nog uiterst jong was.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker nog zeer jong was ten tijde van het eerste incident waarbij zijn vader gewond geraakt. Zij heeft daarover evenwel terecht geponeerd dat van hem mag worden verwacht dat hij op latere leeftijd en zeker ten tijde van zijn vlucht meer informatie zou vergaren over de problemen van zijn vader, en dat hij dat zelfs vanuit België nog kon doen, nu hij nog contact onderhoudt met zijn familie in Afghanistan. Immers, het zijn de problemen van zijn vader die hebben geleid tot verzoekers eigen problemen en zijn vrees voor de taliban. Hetzelfde geldt vanzelfsprekend betreffende de recentere problemen van zijn vader.

De geïssueerde motieven blijven overeind.

In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat het niet aannemelijk is gemaakt dat verzoekers vader rond de machtsovername door de taliban spoorloos is verdwenen en hij nadien niets meer van hem heeft vernomen.

Verzoeker repliceert:

“Wanneer verzoeker verder in de bestreden beslissing leest dat verweerster de kans reëel acht dat de vader van verzoeker niet spoorloos is verdwenen, maar verzoeker probeert om diens actuele verblijfplaats te verheimelijken, dan doet dit verzoeker héél véél pijn. Waarom zou verzoeker de vermissing van z’n vader ensceneren? Verzoeker z’n gezin deed wél degelijk inspanningen teneinde meer te weten te komen over het lot van z’n vader, doch de antwoorden blijven / bleven uit. Ondertussen is echter de taliban aan de macht, zodat het voor verzoeker z’n familie onmogelijk is om informatie te krijgen via de lokale overheden. Verzoeker z’n broers / zussen durven uiteraard géén contact te hebben met de taliban.”

Met zijn argumentatie brengt verzoeker geen concrete argumenten bij die de pertinente vaststellingen van de verwerende partij in een ander daglicht zouden kunnen stellen. De vaststelling blijft dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij en zijn familie herhaalde inspanningen hebben gedaan om te achterhalen wat er met zijn vader was gebeurd, terwijl dat in alle redelijkheid kan worden verwacht. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas, en meer in het bijzonder aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat zijn vader spoorloos is verdwenen rond de machtsovername door de taliban.

De Raad treedt de verwerende partij dan ook bij waar zij stelt dat verzoeker, door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen, de verdwijning en het lot van zijn vader, de problematische situatie waarin deze zich bevindt niet aantoonde.

De verwerende partij heeft verder geoordeeld dat ook verzoekers verklaringen over zijn eigen problemen of die van zijn familie niet overtuigen omdat verzoeker niet wist wie de talibancommandant was die naar hem op zoek was, en ook niet kon zeggen of zijn oom, die het ook niet wist, nadien nog pogingen heeft gedaan om te informeren naar diens identiteit. Verder werd ook vastgesteld dat de weinig daadkrachtige handelwijze van de taliban bij hun bezoeken aan verzoekers woning weinig plausibel is.

Verzoeker stelt:

“Verder benadrukt verzoeker opnieuw dat z’n eigen problemen, die hij ontving omwille van de tewerkstelling van z’n vader, wél degelijk hebben plaatsgevonden. In tegenstelling tot hetgeen verweerster in de bestreden beslissing aanhaalt, heeft verzoeker z’n problemen, gedurende z’n twee interviews bij het CGVS, aannemelijk kunnen maken. Verzoeker bezorgde verweerster immers alle informatie, alsook werden door verzoeker een hele resem aan (originele) stukken neergelegd.

Ook wat betreft de bezoeken van de taliban aan het huis van verzoeker, heeft verzoeker de waarheid verteld. Verzoeker kan toch géén zaken uitvinden? De naam van de talibancommandant die aanwezig was tijdens het tweede bezoek moet verzoeker inderdaad schuldig blijven, maar het feit dat verzoeker een naam niet kent is vanzelfsprekend niet voldoende om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker. Evenmin heeft verzoeker een invloed op de handelwijze van de taliban. Misschien heeft verzoeker geluk gehad? Alleszins, verzoeker

weet niet waarom de taliban, zonder de woonst aan een zelfs maar oppervlakkige controle te hebben onderworpen, zonder meer is weggegaan.”

Met deze vergoelijkningen toont verzoeker niet op concrete wijze aan dat de pertinente vaststellingen van de verwerende partij niet redelijk zouden zijn. Ze worden dan ook bijgetreden door de Raad.

De verwerende partij stelt vervolgens dat het gebrek aan geloofwaardigheid bevestiging vindt in het feit dat verzoeker zeer onwetend is en een gebrek aan interesse vertoonde in de evolutie van zijn problemen.

Verzoeker betoogt hierover:

“Echter blijft de dreiging door de taliban t.a.v. verzoeker wél reëel, zo hebben zij drie à vier maanden na de val, het huis van de maternale oom doorzocht, hetgeen info is die verzoeker via z'n moeder heeft verkregen. Niettegenstaande verzoeker verder doorvraagt, blijft hetgeen wat z'n moeder / maternale oom hieromtrent aan verzoeker vertellen, beperkt.

“-En vraagt u hem dan waarom?

Ik weet het niet waarom hij er niet me mij over wil praten. Mijn moeder vertelt me ook niet veel... Mijn moeder, ik denk dat ze me zo weinig mogelijk vertelt omdat ze me niet wil ongerust of triest maken; ik ben een eenzame migrant nu, hier in België, en ze wil me zoveel mogelijk gerust laten.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor verzoeker – CGVS 2, p. 8)

Verzoeker is bijgevolg afhankelijk van de informatie die hij van derden krijgt. Een vermeende desinteresse kan verzoeker dan ook niet verweten worden.”

Verzoeker verklaart daarmee niet de onaannemelijke mate van onwetendheid die hij doorheen zijn verklaringen heeft geëtaleerd. Waar hij dit tracht te vergoelijken door te wijzen op het feit dat hij voor het bekomen van informatie afhankelijk is van derden, en dat wat zijn moeder en zijn oom vertellen beperkt is, overtuigt hij niet. Immers valt niet in te zien waarom hij zijn familieleden niet het belang zou kunnen laten inzien van het delen van gedetailleerde informatie waaruit zou blijken dat de taliban nog steeds naar hem op zoek zouden zijn en zijn vrees voor vervolging dus actueel is, in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven blijkt ook dat verzoeker zelf had aangegeven niet om informatie te hebben gevraagd, hetgeen wijst op een dergelijk gebrek aan interesse dat dit de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder in diskrediet brengt.

De voorgaande vaststellingen alleen al volstaan om het vluchtrelaas als ongeloofwaardig af te doen. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij doorheen zijn betoog aanvoert dat hij zijn problemen gedurende zijn twee interviews bij de verwerende partij, aannemelijk heeft kunnen maken. Waar hij betoogt dat hij een hele resem aan (originele) stukken heeft neergelegd, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij al deze documenten heeft beoordeeld en heeft vastgesteld dat ze weliswaar het professionele verleden van zijn vader aannemelijk hebben gemaakt, maar niet de vervolgingsproblematiek op zich. In die optiek kan er alleen maar op worden gewezen dat verzoeker deze beoordeling niet betwist, en dat hij evenmin betwist dat uit de voorliggende informatie niet blijkt dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de Afghaanse Nationale Politie zou volstaan om een nood aan bescherming in zijn hoofd aannemelijk te maken. Inderdaad blijkt uit lezing van de beschikbare landeninformatie en richtlijnen in het rechtsplegingsdossier heden niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid, inclusief de Afghaanse veiligheidsdiensten, of voor de buitenlandse troepen (zie o.a. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van januari 2022, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 28-35). Wel volgt uit de landeninformatie dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, bijvoorbeeld in de context van een zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Aangezien verzoeker, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader vermist is geraakt na bedreigingen van de taliban, en hij verder ook zijn eigen problemen niet geloofwaardig heeft gemaakt, volstaat de vaststelling dat zijn vader werkzaam was voor de Nationale Politie niet om zijn nood aan bescherming te staven.

Verzoeker betoogt in zijn aanvullende nota nog dat zijn broer inmiddels ook uit Afghanistan is gevlucht omwille van de blijvende dreigementen. Hij legt ter ondersteuning een oproepingsbrief neer van 7 januari 2025 van het politiecommissariaat van de provincie Nangarhar waarin de betrokken wordt opgeroepen om aanwezig te zijn in het districtshuis.

Verzoeker borduurt met deze nieuwe elementen voort op het reeds ongeloofwaardig vluchtrelaas. Daarenboven is het zeer bevreemdend dat de betrokkene wordt opgeroepen om aanwezig te zijn in het

districtshuis op 7/7/1446 (7 januari 2025), dezelfde dag als die waarop de brief zelf is gedateerd. Verder wordt slechts gesteld dat hij moet aanwezig zijn, maar blijkt daaruit geen enkele link met het ongeloofwaardig bevonden relaas van verzoeker. Om al deze redenen, en mede gelet op het feit dat de authenticiteit van dit stuk niet kan worden gegarandeerd, zoals dat reeds is gebleken uit de informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zijn deze nieuwe elementen niet van aard om de ongeloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te concluderen dat het vluchtrelaas niet geloofwaardig is. Er is dus geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert verder in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

In eerste instantie verwijt hij de verwerende partij hem niet te hebben bevraagd over de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban en hem niet de mogelijkheid te hebben gegeven om in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming zou kunnen plaatsvinden.

De Raad wijst erop dat het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

Noch verzoeker, noch zijn advocaat hebben tijdens de twee persoonlijke onderhouden enige vrees voor vervolging geuit met betrekking tot verzoekers verblijf in Europa in het licht van de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Indien verzoeker werkelijk een vrees zou koesteren omwille van zijn verblijf in Europa, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zijn advocaat hiervan melding zou hebben gemaakt. De vaststelling dat dit niet gebeurde, kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid en doet bovendien afbreuk aan de ernst van de gevreesde vervolging. Verder is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad en genomen om in zijn verzoekschrift en in de aanvullende nota een en ander nader te duiden en deze elementen ter beoordeling voor te leggen aan de Raad, die over volheid van bevoegdheid beschikt.

Met inachtneming van de argumenten en de geactualiseerde informatie van de beide partijen in de proceduristukken stelt de Raad het volgende vast :

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake

binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook

reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november

2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van

Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in België, naar het feit dat hij, volgens het leeftijdsonderzoek, pas 18 jaar oud was hetgeen niet kan worden aanzien als een leeftijd waarop hij al een zekere maturiteit zou hebben gevormd en dat dit, samengenomen met de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan, een impact heeft op zijn sociale ontwikkeling. Hij betoogt dat het niet uitgesloten is dat, gelet op het feit dat hij zich in een identiteitsvormende fase van zijn leven bevindt, zal blootgesteld worden aan gedragingen, opvattingen die strijdig kunnen zijn met deze die op heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het taliban-regime, zodat hij de grootste moeite zal hebben om zich bij terugkeer te conformeren aan de regels en normen binnen de huidige Afghaanse context. Hij betoogt dat hij zich de afgelopen jaren goed heeft ingeburgerd, dat hij al enige tijd aan het werk is met een vaste job en een flexijob als fruitverkoper op de markt, dat hij reeds lessen volgde om het Nederlands volledig onder de knie te krijgen en ondertussen goed Nederlands spreekt, dat hij veel vrienden en kennissen heeft, waaronder niet alleen Afghanen, dat hij gemotiveerd is om zijn toekomst in België uit te bouwen, dat hij blij geeft van een doorgedreven en verregaande integratie zodat kan worden aangenomen dat hij zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een Westerse levensstijl zodat hij, in geval van terugkeer, als verwesterd zal worden beschouwd.

De Raad volgt niet. Verzoeker is een soennitisch moslim van Pashtu-origine, die geboren en getogen is in Afghanistan en die reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide en waar de taliban reeds aanwezig waren toen hij Afghanistan verliet, naar eigen zeggen een paar dagen na de machtsovername. Gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek mag er van worden uitgegaan dat hij toen al gevormd was naar Afghaanse gebruiken, normen en waarden. Verzoeker legt een arbeidsovereenkomst, een verklaring met betrekking tot zijn tewerkstelling en een aantal verklaringen voor van zijn werkgevers, zijn teamleiders, een aantal collega's die samen met hem in het fruitkraam staan, en een dame die haar relatie tot verzoeker niet toelicht. Uit al deze verklaringen blijkt dat verzoeker als werknemer, als collega en als persoon bijzonder

wordt gewaardeerd en dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar ze volstaan niet om te doen aannemen dat hij dermate doordrongen is van de westerse denkbeelden dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat hij er niet meer zou kunnen aarden. Verzoekers familie woont nog in Afghanistan en hij heeft nog contact met zijn moeder en zijn oom, zodat hij redelijkerwijze in staat moet worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Voorts liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker toont dus niet aan dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.

Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia, mensenrechtenschendingen, willekeurige arrestaties, illegale detentie, slechte gevangenisomstandigheden en foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in detentie, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In eerste instantie kan, wat verzoekers betoog inzake het gebruik van informatiebronnen betreft, worden verwezen naar hetgeen onder punt 3.3. werd gesteld.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen concrete elementen aan op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven of een (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij één en ander niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan bijgevolg uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De bijkomende actuele informatie waarnaar verzoeker verwijst in de aanvullende nota en waaruit een verslechtering van de situatie wordt afgeleid, doet daaraan geen afbreuk.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren, te meer nu hij nog familie heeft in Afghanistan.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met de *facto*-ministers en de *facto*-functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landen-informatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid

raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de in

de bestreden beslissing gehanteerde informatie en wordt bevestigd in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij – ook niet in zijn aanvullende nota – waaruit blijkt dat daar anders over moet worden gedacht.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Het blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft met de uiteenzetting van zijn middelen en de door hem aangevoerde schendingen evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS